

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, ve věci

žalobce: **Kuřim pro lidi, z. s.**
sídlem Jiráskova 437/26, 664 34 Kuřim
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Rašovským
sídlem Šumavská 525/33, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

za účasti: **DOMOPLAN a. s.**
sídlem Trnitá 543/16, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2024, č. j. MZP/2024/240/157,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2024, č. j. MZP/2024/240/157, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Davida Rašovského.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Osoba zúčastněná na řízení podala dne 11. 7. 2023 u Krajského úřadu Jihomoravského kraje („krajský úřad“) oznámení záměru „Jezdecký klub Srpek, Kuřim (2023)“ podle § 7 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí). Předmětem záměru je stavba jezdeckého klubu, jejíž součástí je objekt jezdeckého klubu, venkovní jízdrny, mini zoo, pastviny, sadové úpravy, související komunikace a infrastruktura, ustájení koní se skladem sena, jízdrna se zázemím, restaurace, parkoviště a dětské hřiště. Dále záměr zahrnuje čtyři nové výhybny na místních komunikacích, které budou předány do majetku města Kuřim. Plocha záměru činí 3,66 ha, z toho 3,64 ha zabírá vlastní areál a 0,02 ha výhybny. Záměr je navrhován na parc. č. X, XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, XR, XS, XT, XU, XV, XW a XX v k. ú. X.
2. Osoba zúčastněná na řízení v oznámení uvedla, že záměr prakticky odpovídá dříve oznámenému záměru, který již prošel procesem posuzování vlivů na životní prostředí a ke kterému bylo krajským úřadem vydáno souhlasné stanovisko dne 6. 4. 2016, č. j. JMK 52088/2016 („stanovisko EIA 2016“). Důvodem nového oznámení záměru je změna oznamovatele záměru, upřesnění technického a provozního řešení záměru (vypuštění části záměru přiléhající k rybníku a doplnění výhyben na příjezdových komunikacích) a také skutečnost, že platnost stanoviska EIA 2016 vypršela. Všechny podmínky tohoto stanoviska jsou však v řešení záměru respektovány.
3. Krajský úřad rozhodnutím ze dne 31. 8. 2023, č. j. JMK 130295/2023, vydal závěr zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., že záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona. Rozhodnutím ze dne 29. 2. 2024, č. j. MZP/2024/240/157, žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. Odvolal se na právo na příznivé životní prostředí dle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, na definici životního prostředí v § 2 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, a na judikaturu Ústavního soudu k právu na příznivé životní prostředí. Poukázal též na princip prevence vyplývající z čl. 35 odst. 3 Listiny a na princip předběžné opatrnosti. Žalobce namítl, že žalovaný tyto normy a principy nerespektoval při vypořádání námitek žalobce týkajících se vlivu záměru na stav podzemních vod a sucha a námitek České inspekce životního prostředí.
5. Pokud jde o negativní vliv záměru na vodní poměry, pak žalovaný sice označil argumentaci krajského úřadu za nepřesvědčivou, avšak přesto jeho rozhodnutí nezrušil; jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalovaný nesprávně interpretoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2023, č. j. 4 As 454/2022-44, neboť se zaměřil pouze na porovnání základních rozhodujících parametrů záměru, aniž by vysvětlil, které parametry to jsou. Nelze zjistit, zda žalovaný postupoval ve vztahu k záměru dostatečně kriticky a přihlížel i k dalším skutečnostem, zejména k vyjádření veřejnosti. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá pouze to, že v rámci územního řízení a následného soudního přezkumu územního rozhodnutí řešení záměru týkající se poměrů vody obstálo. Nevyplývá z něj, zda s ohledem na značnou dobu uplynulou od předchozího posouzení

budou kompenzační opatření navržená v záměru dostatečná pro eliminaci negativních vlivů na stav podzemní vody. Žalobce připomněl, že ze závěrečné zprávy o doplňkovém hydrogeologickém průzkumu je patrné, že množství vody bylo již v roce 2018 hraniční a prakticky neexistovala žádná rezerva mezi plánovanou spotřebou vody a množstvím vody, jež bylo k dispozici. Nadto hladina podzemní vody vlivem spotřeby neustále klesá. Nově předložený záměr pak plánuje odběr vody v rozsahu 5 500 l/den, ačkoliv dle průzkumu z roku 2018 je jímatelné množství vody, které nebude mít negativní vliv na množství podzemní vody, pouze 5 270,4 l/den. Negativní vliv záměru na množství podzemní vody je dále třeba vyloučit nejen v krátkodobém horizontu, ale je třeba prokázat i dlouhodobou udržitelnost. Průzkum provedený v roce 2018 je v tomto ohledu nedostatečný, neboť prováděl jen krátkodobé odběry. Jiný zdroj vody přitom v místě není k dispozici a veřejný vodovod je v lokalitě nedostupný. Záměr bude mít jednoznačný negativní dopad na stav podzemních vod.

6. Žalobce k tomu dále poukázal na Adaptační strategii na změnu klimatu životního prostředí Kuřimska, na program Intersucho, v němž je lokalita zařazena do oblasti s deficitním nasycením vodní vláhou a ohrožeností půdním suchem a na Studii koncepce vodního hospodářství v povodí Kuřimky. Žalovaný měl dle žalobce vzít v úvahu též Politiku územního rozvoje České republiky ve znění 4. aktualizace účinné od 1. 9. 2021, v níž je do specifické oblasti republikového významu SOB9, ve které se projevuje aktuální problém ohrožení území suchem, zařazeno i území obcí ORP Kuřim. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 6 As 104/2019-70, žalobce konstatuje, že žalovaný jednoznačně nevyloučil, že by záměr mohl mít významný vliv na životní prostředí, nepostupoval tedy v souladu s principem předběžné opatrnosti, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné.
7. Konečně žalobkyně namítla, že se krajský úřad vypořádal jen velmi povrchně s připomínkami České inspekce životního prostředí. Žalovaný pak toto vypořádání ve vztahu k potřebnosti záměru označil za nepřiliš přesvědčivé, ale současně jediné možné; ostatní připomínky považoval žalovaný za dostatečně vypořádané, aniž by svou úvahu v tomto směru jakkoliv rozvedl. Krajský úřad ve své argumentaci nerozlišil mezi účelem zjišťovacího řízení a řízením o povolení stavby záměru, na což žalovaný nereagoval.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

9. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a tvrdil, že se řídil principy ochrany životního prostředí a dostatečně se vypořádal s námitkami žalobce. Pokud jde o vliv záměru na podzemní vody, pak rozhodnutí krajského úřadu nevyznívalo přesvědčivě, avšak tento nedostatek nezaložil nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského úřadu – je zřejmé, že krajský úřad považoval vliv záměru na podzemní vody za přijatelný, a na základě jakých podkladů tento závěr učinil. Žalovaný tento závěr pouze rozvedl, přičemž obě rozhodnutí je třeba vnímat jako jeden celek. Žalovaný poukázal na to, že ve věci bylo vydáno územní rozhodnutí, přičemž žaloba proti němu byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2023, č. j. 31 A 4/2023-141; kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 12. 2023, č. j. 9 As 111/2023-63. Krajský soud přitom ve svém rozsudku zmiňoval stanovisko EIA 2016 a vyjádřil se i k námitce týkající se negativního dopadu záměru na stav podzemních vod. V oznámení záměru z roku 2023 byla navržena opatření ke zmírnění či eliminaci negativních vlivů záměru, která jsou obsahově shodná

s podmínkami stanoviska EIA 2016. Žalovaný se proto opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2023, č. j. 4 As 254/2022-44, že za těchto okolností záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Jde o shodný záměr, který již prošel procesem EIA a navržená opatření odpovídají podmínkám příslušného stanoviska, přestože jeho platnost skončila. Není na místě nové posouzení záměru, pokud nebyly zjištěny nové okolnosti a nebyly vzneseny námitky jiného charakteru než v předchozím procesu EIA. Žalobce upozorňuje zejména na půdní sucho a změnu klimatu, avšak tyto aspekty jsou spojeny především s množstvím srážek, zatímco záměr počítá s vrtanou studnou s hloubkou 70 m. Otázka vlivů na podzemní vody bude podrobně posouzena vodoprávním úřadem. Pokud jde o výši plánovaného odběru vody, pak dle běžné praxe nelze očekávat povolení odběru vyššího množství než jímatelného množství stanoveného odborně způsobilou osobou. Povolení k nakládání s vodami se nadto vždy vydává na časově omezenou dobu. Připomínky České inspekce životního prostředí nejsou dle žalovaného relevantní ve vztahu k posuzovanému záměru; vliv automobilové dopravy a vypouštění splaškových vod je pak nevýznamný. Žalovaný rovněž nezaměnil zjišťovací řízení s řízením o povolení stavby.

10. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

IV. Posouzení věci

12. Soud věc projednal a rozhodl o ní ve lhůtě 90 dnů ode dne jejího podání podle § 7 odst. 10 zákona č. 100/2001 Sb.
13. Žaloba je důvodná.
14. Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb. jsou předmětem posuzování podle tohoto zákona mimo jiné záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
15. Podle § 7 odst. 2 věta první téhož zákona je u záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b) až h) cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona.
16. Podle § 7 odst. 3 téhož zákona se zjišťovací řízení zahajuje na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, přihlíží příslušný úřad vždy k
 - a) povaze a rozsahu záměru a jeho umístění,
 - b) okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených u záměrů příslušného druhu v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorie II,

c) obdrženým vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků a

d) případným výsledkům jiných environmentálních hodnocení podle příslušných právních předpisů.

17. Podle § 7 odst. 6 věta první a druhá téhož zákona, dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. V rozhodnutí se uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu a informací obsažených v bodě D.4 přílohy č. 3 k tomuto zákonu.

IV./A) Obecně

18. Mezi účastníky není sporné, že záměr jezdeckého klubu předložený osobou zúčastněnou na řízení podléhá zjišťovacímu řízení podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb. Sporným je však výsledek zjišťovacího řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že tento záměr je takřka totožný se záměrem, který byl již předmětem posuzování dle zákona č. 100/2001 Sb., a ke kterému bylo vydáno závazné stanovisko EIA 2016. Jelikož aktuální oznámení záměru navrhuje opatření ke zmírnění či eliminaci negativních vlivů záměru, která jsou obsahově shodná s podmínkami stanoviska EIA 2016, pak tento záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Negativní závěr zjišťovacího řízení žalovaný podpořil též odkazem na pravomocné územní rozhodnutí v této věci, které bylo přezkoumáno správními soudy. Tyto závěry žalovaného jsou nesprávné.
19. V prvé řadě soud musí souhlasit s žalobcem v tom, že srovnání aktuálního záměru s původním záměrem posouzeným v roce 2016 je ze strany žalovaného nepodložené. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že oba záměry jsou „v rozhodujících parametrech takřka totožné“, aniž by bylo zřejmé, o jaké parametry jde. Ze související citace z oznámení záměru (viz s. 12 rozhodnutí žalovaného) by snad bylo možné dovozovat, že žalovaný vzal za svou informaci osoby zúčastněné na řízení o změnách uvedenou v oznámení, tj. že došlo k vypuštění části záměru přiléhající k rybníku a k doplnění výhyben na příjezdových komunikacích. Ve správním spisu však není založena žádná dokumentace původního záměru, na základě které by žalovaný mohl toto tvrzení osoby zúčastněné na řízení ověřit. Správní spis k tomu obsahuje pouze stanovisko EIA 2016, které však popisuje záměr natolik stručně, že o nějakém srovnání s aktuálním oznámením nelze uvažovat. Závěr žalovaného, že se jedná o záměr v zásadě shodný s již dříve posuzovaným záměrem, tak nemá oporu ve správním spisu.
20. Právním důvodem oznámení kromě toho není skutečnost, že došlo k nějakým změnám již dříve posouzeného záměru, nýbrž to, že vypršela platnost dříve vydaného závazného stanoviska EIA 2016. Z oznámení není zřejmé, z jakého důvodu osoba zúčastněná na řízení nepožádala o prodloužení platnosti tohoto stanoviska ve smyslu § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. Pokud však po skončení jeho platnosti hodlá nadále realizovat svůj záměr, pak oznámením podle § 6 odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb. zahájila zjišťovací řízení dle § 6 odst. 5 téhož zákona. Jedná se přitom o zcela nové a samostatné posouzení celého záměru (nikoliv jen jeho změn) ve zjišťovacím řízení podle současného stavu poznání a aktuálních okolností vypluvších z § 7 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. Výsledek původního zjišťovacího řízení nebo dříve vydané (a již neplatné) stanovisko EIA nemají na průběh a výsledek nového

zjišťovacího řízení vliv; mohou být maximálně inspiračním zdrojem pro oznamovatele z hlediska koncipování oznámení.

21. V tomto ohledu žalovaný dezinterpretoval a poněkud zkratkovitě aplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2023, č. j. 4 As 254/2022-44. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud posuzoval obdobný případ, kdy byl záměr již jednou předmětem posuzování dle zákona č. 100/2001 Sb. a bylo k němu vydáno závazné stanovisko EIA, jehož platnost skončila. Následně byl záměr opětovně podroben zjišťovacímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že účelem zjišťovacího řízení je zaprvé posoudit, zdali má oznámený záměr významný vliv na životní prostředí, a zadruhé vyhodnotit, zdali jsou v oznámení navržená ochranná, zmírňující a kompenzační opatření vhodná a dostatečná k minimalizaci jinak zjištěného významného vlivu na životní prostředí. Právě navržená opatření totiž mohou být způsobila jinak jasně identifikovaný významný negativní vliv záměru na životní prostředí zmírnit na nikoli významnou, tj. přijatelnou úroveň. K navržení příslušných zmírňujících opatření přitom může oznamovatel využít skutečnosti vyplývající z již dříve vydaného stanoviska EIA.
22. Jinými slovy, rozhodnutí, podle něž záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí, může být založeno i na tom, že oznámený záměr sice má konkrétní významný vliv na životní prostředí, avšak v oznámení uvedená konkrétní (kompenzační) opatření tento vliv činí nevýznamným. Z toho ovšem nevyplývá, že převzetí opatření z dříve vydaného závazného stanoviska EIA do nového oznámení záměru jaksi automaticky vede k závěru, že veškeré vlivy záměru na životní prostředí jsou nevýznamné, a tudíž záměr není třeba posuzovat dle zákona č. 100/2001 Sb. Tato úvaha žalovaného neobstojí.

IV.B) Vodní poměry a sucho

23. Osoba zúčastněná na řízení se v oznámení zabývala vlivem záměru na povrchové a podzemní vody na více místech se závěrem, že k jejich ovlivnění nedojde. Současně ovšem v části D.IV stanovila kompenzační opatření spočívající v požadavku na provedení hydrogeologického průzkumu zahrnujícího vyhloubení průzkumného vrtu do hloubky 70 m, na kterém bude provedena hydrodynamická zkouška pro ověření množství a kvality podzemní vody. Při ní budou v pravidelných intervalech měřeny i hladiny podzemní vody ve stávajících vrtech HV-201 a HVKm-3 pro vyloučení možnosti jejich ovlivnění. Na konci hydrodynamické zkoušky bude odebrán vzorek podzemní vody ke stanovení ukazatelů pitné vody. Pokud bude ověřena dostatečná vydatnost vrtu a kvalita vody, bude vrt převeden na trvalou vrtanou studnu; při negativním výsledku bude vrt likvidován. K otázce vlivu záměru na vznik či existenci sucha oznámení nic neuvádí.
24. Krajský úřad (obdobně jako u jiných vyjádření veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků) k námitce žalobce týkající se vodních poměrů a sucha uvedl, že ji „bere na vědomí“. Následně uvedl, že byl proveden doplňkový hydrogeologický průzkum, kterým byly zjištěny příznivé hydrogeologické a geologické podmínky pro vybudování vrtané studny. Oznamovatel je povinen postupovat podle platné legislativy, realizace a provoz záměru musí být v souladu se zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), a zásobování pitnou vodou bude řešit věcně a místně příslušný vodoprávní úřad. V části 4.III na s. 17 pak uvedl, že srážková voda bude likvidována na pozemcích záměru pomocí akumulace a zpětného využití, retence a vsaku. Zdroj pitné vody bude řešen vlastní vrtanou studnou, přičemž předpokládané nároky na množství vody v areálu jsou cca 2 000 m³ za rok, tj. 0,06l/s, 5,5 m³ denně. Záměr lze

z hlediska vlivů na povrchové a podzemní vody považovat za akceptovatelný. K otázce sucha se krajský úřad nijak nevyjádřil.

25. Žalovaný označil rozhodnutí krajského úřadu v této části za nepřesvědčivé; současně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2023, č. j. 4 As 254/2022-44, dospěl k závěru, že není opodstatněné ukládat nové posouzení záměru dle zákona č. 100/2001 Sb., neboť v podstatě shodný záměr již prošel v minulosti procesem EIA a v oznámení navržená opatření odpovídají podmínkám stanoviska EIA 2016. Dále poukázal na pravomocné územní rozhodnutí ohledně umístění záměru, které obstálo v přezkumu před správními soudy.
26. Soud v první řadě konstatuje, že rozhodnutí dle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., podle něž záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí, je správním rozhodnutím, které by mělo být řádně odůvodněno. Úkolem krajského úřadu není brát jednotlivá vyjádření veřejnosti a dotčených orgánů na vědomí, nýbrž tato vyjádření využít k identifikaci možných vlivů záměru na životní prostředí. Takto identifikované vlivy pak musí posoudit a v rozhodnutí uvést odbornou úvahu, z níž najisto vyplývá, že ten který vliv na životní prostředí není významný. S přihlédnutím k závěrům v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2023, č. j. 4 As 254/2022-44, tak může učinit i na základě toho, že v oznámení navržená opatření jsou způsobilá významný negativní vliv záměru na životní prostředí zmírnit na nikoli významnou, tj. přijatelnou úroveň.
27. Rozhodnutí krajského úřadu žádnou takovou odbornou úvahu neobsahuje. V podstatě pouze uvádí, že v místě záměru jsou vhodné podmínky pro vybudování vrtané studny, že oznamovatel je povinen postupovat v souladu s platnou legislativou a že záměr lze z hlediska vlivů na povrchové a podzemní vody považovat za akceptovatelný. Nijak se nevypořádává s tvrzeními žalobce o hraničním stavu množství podzemní vody a v této souvislosti nijak nereflexuje údaje o plánované spotřebě vody obsažené v oznámení v rozsahu 5 500 l/den, ačkoliv doplňkový hydrogeologický průzkum prokázal vydatnost vrtu v rozsahu jen 5 270,4 l/den. V této souvislosti se rovněž nijak nezabýval žalobcem zmiňovanými koncepčními dokumenty souvisejícími s hrozbou sucha v dané oblasti.
28. Žalovaný deficit rozhodnutí krajského úřadu nenapravil, neboť jej nahradil nepřipadnou úvahou o podobnosti aktuálního záměru s dříve posouzeným záměrem s tím, že do oznámení byla přejata kompenzační opatření obsažená ve stanovisku EIA 2016. Z argumentace žalovaného pak za těchto okolností nelze zjistit, zda vliv záměru na vodní poměry a sucho považuje za významný, a pokud ano, zda je tento vliv zásadně zmírňován některým z opatření obsažených v oznámení. V takovém případě by navíc z kompenzačních opatření obsažených v části D.IV oznámení přicházelo v úvahu snad jen provedení hydrogeologického průzkumu. Ani z oznámení a ani z argumentace správních orgánů však není zřejmé, zda mají za to, že toto opatření již bylo naplněno (hydrogeologickým průzkumem v roce 2018), nebo zda snad má být tento průzkum prováděn znovu.
29. V této souvislosti soud považuje za vhodné zdůraznit, že závazné stanovisko EIA 2016 se otázkou vodních poměrů v dané oblasti zabývalo jen z perspektivy zásobování záměru vodou prostřednictvím vrtu nebo obecního vodovodu (a za tím účelem uložilo povinnost provést hydrogeologický průzkum). Vliv záměru na pokles vody v krajině a na vznik sucha prakticky řešen nebyl. I z tohoto pohledu je pak odkaz žalovaného na opatření převzatá z tohoto stanoviska v projednávané věci nedostatečný.

30. Žalovaný se rovněž nemůže při posouzení této věci opřít o dosavadní rozhodování správních soudů v souvislosti se záměrem. Předmětem řízení vedeného před zdejším soudem pod sp. zn. 31 A 4/2023 bylo především posouzení splnění zákonných podmínek pro umístění záměru dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Krajský soud přitom vycházel ze stanoviska EIA 2016, které v řízení před ním nebylo zpochybněno, a dále z tvrzení o plánovaném odběru vody v rozsahu 4 951 l/den, který nepřevyšoval jímatelnost dle provedeného hydrogeologického průzkumu. Za této skutkové a právní situace byl závěr stavebního úřadu o umístění záměru v souladu se zákonem, přičemž žalobcem odkazované nezávazné programové a koncepční dokumenty ohledně sucha skutečně nebyly samy o sobě způsobilé zpochybnit zákonnost rozhodování v územním řízení. V nyní projednávané věci je ovšem právní a skutkový rámec odlišný: ve zjišťovacím řízení musí správní orgány postupovat v souladu s principem předběžné opatrnosti, a to dle stavu poznání k okamžiku jejich rozhodování. Bylo tak na místě zabývat se v souvislosti s možným vlivem záměru na vodní poměry a sucho aktuálními dostupnými poznatky včetně žalobcem předkládaných dokumentů (Adaptační strategie na změnu klimatu životního prostředí Kuřimska, program Intersucho, Strategický plán rozvoje města Kuřim) a učinit závěr, zda z nich pro zjišťovací řízení vyplývají relevantní skutečnosti. Stejně tak nelze zcela pominout žalobcem uváděnou Politiku územního rozvoje stanovující specifické oblasti ohrožené suchem, byť jde o nástroj s primárně jiným účelem a byť s ohledem na měřítko jejího zpracování ji nelze brát pro posuzovaný záměr jako určující. Konečně je na místě též zohlednit skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení v oznámení uvádí jiný plánovaný odběr podzemní vody, než jaký posuzoval soud ve výše uvedeném řízení.
31. Otázku možného vlivu na vodní poměry a sucho nelze ve zjišťovacím řízení vyřešit odkazem na povolovací řízení před vodoprávním úřadem. Pokud by tomu tak bylo, ztrácelo by zjišťovací řízení jakýkoliv smysl. Je povinností krajského úřadu a žalovaného zjistit, zda záměr může mít významný vliv na tyto složky životního prostředí.
32. Ve vyjádření k žalobě žalovaný též argumentoval, že otázka sucha se týká spíše množství srážek, přičemž v případě záměru se plánuje zásobování vodou z hloubkového vrtu 70 m, a je tak třeba brát v úvahu širší hydrogeologické poměry. K tomu soud podotýká dvě věci. Zaprvé deficity správního rozhodnutí nelze napravovat až ve vyjádření k žalobě. Zadruhé toto poměrně kusé vyjádření by bylo možno považovat za zárodek argumentace, nikoliv však za odbornou úvahu, která najisto vylučuje významný vliv záměru na vodní poměry a sucho.
33. Shrnutí, z rozhodnutí žalovaného nelze zjistit, jak byla vypořádána otázka vlivu záměru na vodní poměry a sucho. V tomto rozsahu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

IV./C) Námitky České inspekce životního prostředí

34. Česká inspekce životního prostředí podala v rámci zjišťovacího řízení vyjádření, v němž uvedla několik okruhů námitek. Zde soud musí s odkazem na § 7 odst. 3 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb., konstatovat, že správní orgány sice jsou povinny se tímto vyjádřením zabývat (a identifikovat na jeho základě případné vlivy záměru na životní prostředí), avšak pouze v rozsahu, který se kryje s předmětem zjišťovacího řízení. Krajský úřad ani žalovaný proto nebyli povinni zabývat se otázkou potřebnosti záměru, souladem jeho umístění s územním plánem nebo tím, zda byl udělen souhlas k trvalému vynětí půdy ze zemědělského půdního

fondy. V této části námitek zcela postačovalo, pokud správní orgány uvedly, že předmětem zjišťovacího řízení nejsou. Není proto ani na místě, aby se jimi nyní zabýval soud.

35. Jiná je situace u zbývajících námitek, v nichž Česká inspekce životního prostředí vznesla otázku možného vlivu záměru na odpadní vody (vnikání závadných látek z čištění stájové části a mytí koní – hnůj, sláma, exkrementy) a na nevhodnost přivedení automobilové dopravy. Krajský úřad k vlivu na odpadní vody uvedl, že osoba zúčastněná na řízení je povinna postupovat podle platné legislativy a realizace a provoz záměru musí být v souladu se stavebním a vodním zákonem. V závěru svého rozhodnutí potom krajský úřad citoval z oznámení, že splaškové odpadní vody budou sváděny přes novou přípojku splaškové kanalizace do nově navrženého prodlouženého kanalizačního řádu, který se napojí do stávající jednotné kanalizace města Kuřim. Ve vztahu k automobilové dopravě krajský úřad přisvědčil České inspekci životního prostředí, že automobilová doprava v souvislosti s realizací záměru může mít v dané lokalitě negativní dopad na životní prostředí. Avšak jelikož je záměr umístěn v antropogenně silně ovlivněné oblasti, lze důvodně předpokládat, že tento vliv bude spíše marginální. Dále v závěru svého rozhodnutí v souvislosti s vlivem záměru na ovzduší a hluk dospěl krajský úřad k tomu, že uvažovaný stav dopravy v řádech desítek vozidel s ohledem na imisní pozadí lokality nepředstavuje riziko překračování imisních limitů. Žalovaný ve svém rozhodnutí k oběma námitkám uvedl, že je krajský úřad vypořádal dostatečným způsobem.
36. Soud musí konstatovat, že z hlediska vlivu záměru na odpadní vody vnikáním závadných látek není možné z rozhodnutí krajského úřadu zjistit, zda tento vliv považuje za existující/pravděpodobný a významný a zda je tento případný vliv kompenzován některými opatřeními uvedenými v oznámení. Tuto otázku neřeší obecná floskule o nutnosti postupu dle platné legislativy ani skutečnost, že odpadní vody budou svedeny do kanalizace. Žalovaný tento nedostatek rozhodnutí krajského úřadu nijak neodstranil a ani z jeho rozhodnutí tak nelze zjistit odpověď na výše uvedenou otázku. Rozhodnutí žalovaného je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
37. Naopak problematika automobilové dopravy je krajským úřadem sice vypořádána velmi stručně, nicméně dle názoru soudu z ní lze zjistit základní odbornou úvahu a závěr, že záměr nebude mít v tomto ohledu významný vliv na životní prostředí. S tím se soud ztotožňuje. Soud podotýká, že do dané oblasti již automobilová doprava zavedena je, a tudíž nelze vycházet z toho, že záměr tuto dopravu do oblasti teprve přivede. V tomto ohledu nelze provoz v intenzitě nejvýše několika desítek vozidel denně za účelem zásobování/rekreace považovat za významný vliv na krajinu či biologickou rozmanitost. S ohledem na blízkost záměru zastavěnému území obce Kuřim a železniční trati pak při uvedené intenzitě nelze uvažovat ani o významném vlivu záměru na ovzduší a hluk. V tomto rozsahu rozhodnutí krajského úřadu ob stojí a žalovaný nepochybil, pokud na něj ve svém rozhodnutí odkázal.

V. Závěr a náklady řízení

38. Soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve vztahu k otázce vlivu záměru na vodní poměry a sucho a na odpadní vody. Současně závěr žalovaného, že se v daném případě jedná o záměr v zásadě shodný s dříve posuzovaným záměrem, nemá oporu ve správním spisu. Proto soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce jsou tvořeny odměnou jeho zástupce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a žaloba) podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Dále žalobci náleží náhrada hotových výdajů jeho zástupce v paušální výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K tomu soud připočetl náhradu za daň z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen odvést z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 11 228 Kč. Soud žalovanému uložil zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobce v přiměřené lhůtě.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. července 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu